

HỒI 350

Can Đảm Tương Chiếu

Khấu Trọng gắng nén huyết khí đang trọc trào lên, cười khò: “Lễ diện kiến của Vương tử thật là khó nhận đó!”

Người đến chính là Phục Khiên, Vương tử Thổ Lỗ Hồn. Y chỉ đơn độc một mình, lại mặc Hán phục, so với cảnh tiền hô hậu ủng lúc gặp lần trước ở Lạc Dương quả thật là một trời một vực.

Phục Khiên hùng dũng tiến đến tiền viện, khí thế bức người, ánh mắt loang loáng nhìn Khấu Trọng: “Còn Tử Lãng huynh và Đột Lợi Khả hãn?”

“Cheng!”

Khấu Trọng không nói không rằng, xuất ngay chiêu “Kỳ Dịch” trong Tĩnh Trung bát pháp, một đao chém vào không trung làm kinh khí nổi lên cuộn cuộn rồi hút theo Tĩnh Trung Nguyệt khiến đình viện trở nên trống không, tình cảnh không khác gì lúc Loạn Loạn thi triển Thiên Ma đại pháp.

Từ trong cuộc đấu có một không hai với Tống Khuyết, gã đã ngộ ra đao pháp chân chính, để rồi sáng tạo ra Tĩnh Trung bát pháp trên đường đến Cửu Giang. Những trận huyết chiến không ngớt cùng thử nghiệm với Tử Lãng và Đột Lợi đã giúp Tĩnh Trung bát pháp của gã hoàn thiện đến thập toàn.

Nếu không phải là đại địch lâm đầu, Khấu Trọng tuyệt đối không dùng đến đao pháp tối cao này, có điều một quyền vừa rồi của Phục Khiên chiêu thức cao minh, công lực tràn trề như đại hải làm cho Khấu Trọng ngứa ngáy chân tay, không thể bỏ qua cơ hội.

Phục Khiên đại ngôn đòi lĩnh giáo đao pháp của Khấu Trọng, thực ra có đến một nửa là nói đùa, đâu ngờ Khấu Trọng làm thật. Không những đao xuất bất ngờ mà ngay từ đầu đã là kỳ chiêu, hư thực bất định không biết nhắm vào đâu.

“Soạt!”

Nhanh như cắt y rút ra sợi cương tiền dài chừng ba thước, gồm mười ba vòng cương hoàn móc vào nhau, đồng thời dịch sang ngang, cương tiền quét ngang nghênh đón Tinh Trung Nguyệt.

Khấu Trọng cười lớn: "Hay lắm, lấy công tránh công, thật là cao minh!" Chính phản chân khí không ngót tuần hoàn, gã xoay mình một cái đã di chuyển đến góc chết của cương tiền rồi lập tức xuất chiêu thứ hai "Chiến Định." Đao khí tức thời như phong ba ập đến, công thẳng vào mạn trái đối phương.

Phục Khiên muốn đỡ nhưng không thể đánh, thậm thốt lợi hại rồi lại lần nữa dịch sang ngang, cương tiền dẹt thành tấm màn phối hợp với bộ pháp kỳ diệu đón đỡ đao chiêu tuyệt luân của Khấu Trọng.

Tùng tràng âm thanh giao kích như sấm động vang lên, lửa hoa văng tung tóe. Kẻ nào đứng xem, chỉ cần công lực kém một chút ắt hẳn phải ù tai hoa mắt rồi.

oOo

Từ Tử Lăng nghe động bước ra, bình tĩnh đứng trên thềm quan sát hai người đối chiêu, lòng không khỏi thầm ngạc nhiên đến kinh động.

Võ công của gã và Khấu Trọng từ lúc rời Lạc Dương lần thứ nhất đến nay đã đột phát đại tiến, đến cảnh giới khiến những tuyệt đỉnh cao thủ như Chúc Ngọc Nghiên một khi đối đầu là phải toàn lực ra tay.

Nhưng Phục Khiên không những có thể đứng vững trước Tinh Trung bát pháp mà còn đủ bản lĩnh phản kích lại, chứng tỏ võ công lẫn công lực đều cao không biết đến đâu mà lường.

"Keng!"

Khấu Trọng chém ra một đao buộc Phục Khiên lùi ba bước, đoạn xuất ra kỳ chiêu 'Bất Công'.

Phục Khiên muốn công lại mà không được, đột nhiên thở dài một tiếng, thuận tay ném bỏ cương tiền, cười lớn: "Thống khoái, thống khoái! Một đao xuất ra khiến Phục Khiên ta vô phương phản kích, chiêu vừa rồi của Thiếu soái tên gọi là gì vậy?"

Khấu Trọng ung dung: “Kính Vương tử Điện hạ, là khởi thủ thức trong Tỉnh Trung bát pháp, tên gọi ‘Bất Công’!”

Phục Khiên ngạc nhiên ngẩn ra, đoạn cười lớn: “Quả là danh hợp kỳ thực, không thể công được!”

Lúc bấy giờ Từ Tử Lăng mới hỏi vọng xuống: “Phục Khiên huynh sao nỡ bỏ đi một thứ thần binh lợi khí như vậy?”

Phục Khiên điềm nhiên: “Nếu vừa rồi trong tay ta là cây trường mâu quen dùng thì ta đã có thể dùng cứng tiếp cứng, thử phá kỳ chiêu Bất Công của Thiếu soái rồi. Ta đã nhìn nhầm cương tiên này, không bỏ đi thì còn để làm gì? Đó cũng coi như một sự trừng phạt với nó!”

Khấu Trọng ngẩn người, hiểu lời Phục Khiên có thâm ý, bèn nói: “Vương tử quá lời rồi! Vừa rồi ngài ném cương tiên đi là muốn rảnh tay thi triển thiết quyền, không biết vì sao về sau lại đổi ý vậy?”

Song mục Phục Khiên lóe tinh quang, trầm giọng: “Thiếu soái quả nhiên cao minh, chẳng trách lại dám ngang nhiên tìm Phục mỗ thử đao!”

Từ Tử Lăng điềm đạm: “Khấu Trọng tìm Vương tử thử đao là có thâm ý bên trong đó!”

Phục Khiên ngạc nhiên đưa mắt nhìn Khấu Trọng. Gã gật đầu: “Ta chính là muốn xem thử bản lĩnh báo thù Bùi Cự của Vương tử.”

Phục Khiên giật mình: “Cái gì?”

Đột Lợi bước ra khỏi cửa, vòng tay: “Điện hạ đã đến, sao không vào trong uống chén rượu rồi bàn tiếp?”

Phục Khiên nhìn về phía kẻ vốn dĩ là địch nhân, ánh mắt chợt sáng tối đầy mâu thuẫn.

oOo

Đợi chủ khách an tọa xong, Khấu Trọng bắt đầu: “Vương tử làm sao biết chúng ta ở đây mà tìm đến?”

Gã đã từng hỏi Hồng Phát Nữ câu này nhưng không được trả lời. Theo lý mà nói, đây là nơi bí mật chỉ Vương Thế Sung và vài người thân tín của lão biết.

Phục Khiên bị hỏi thẳng đành bất đắc dĩ nói: “Các người ngồi thuyền từ Y Khuyết đến Lạc Dương đúng là chuyện chấn động thiên hạ, trước khi các người nhập thành tin tức đã truyền khắp các bang hội ở đây rồi. Còn nơi ở này là do Vinh Phụng Tường của Lạc Thủy bang sai thuộc hạ báo cho ta. Hẳn chiêu cố như vậy làm ta cũng bất ngờ...”

Khấu Trọng tức giận đập bàn: “Chắc chắn là tên tiểu tử Vương Huyền Ứng đã bép xép rồi! Vinh Phụng Tường nhắm chuyện Vương tử và Khả hãn đang ở trong thế bất lưỡng lập, mưu toan phá chúng ta. Mẹ kiếp! Không phải Vương tử muốn tới tính sổ với Khả hãn đó chứ?”

Phục Khiên lắc đầu, đoạn mỉm cười: “Kẻ thù chân chính của ta là Hiệt Lợi và Triệu Đức Ngôn, nhưng hãy khoan nói đến chuyện này! Bùi Cự rốt cuộc đang lẫn trốn ở đâu? Kẻ nào đang che giấu cho hắn?”

Từ Tử Lăng xen vào: “Phục Khiên huynh chưa hiểu rồi, Bùi Cự chỉ là một tên giả. Kẻ thù chân chính của huynh có nhiều thân phận, bản thân hắn lại có đủ khả năng đối phó với bất kỳ đối thủ nào!”

Đột Lợi cười khở: “Cả chúng ta cũng đã từng lĩnh giáo. Nếu không phải may mắn, chỉ sợ giờ đây đã không thể ngồi nói chuyện với Vương tử thế này rồi!”

Phục Khiên trầm giọng: “Vậy hắn rốt cuộc là ai?”

Khấu Trọng chậm rãi: “Chính là Tà vương Thạch Chi Hiền, một trong Tà đạo Bát đại cao thủ, thứ bậc ngay sau Chúc Ngọc Nghiên nhưng ma công có thể còn cao hơn.”

Phục Khiên nghe mà sắc mặt đại biến.

Khấu Trọng giảng giải một hồi nữa. Phục Khiên hít sâu một hơi mới lắc đầu: “Nếu không phải đích thân Thiệu soái nói ra ta cũng không tin được. Sự việc quả thật quá hoang đường, hóa ra nhà Tùy cũng bị hủy trong tay người này!”

Từ Tử Lăng cười: “Đúng ra là bị hủy trong tay hai người. Một đương nhiên là Thạch Chi Hiền, nhưng nếu như không có tên hôn quân Dương Quảng đó tiếp tay thì Tùy triều đã không giống như Hậu Trần, chỉ truyền được hai đời là hết!”

Đột Lợi trầm giọng: “Bản lĩnh chúng ta so với Thạch Chi Hiền còn thua sút quá. Đáng sợ nhất chính là thân pháp xuất quỷ nhập thần của hắn, đến đi như từ chỗ hư không, cả cái bóng của hắn chúng ta cũng không nắm bắt được...”

Phục Khiên chưa lần nào đối mặt với Thạch Chi Hiền nên nghe vậy vẫn thần nhiên, chỉ có Khấu, Từ chợt lạnh sống lưng, bởi những lời của Đột Lợi đã nói đúng sự sợ hãi trong lòng hai gã.

Chúc Ngọc Nghiên võ công cũng cao hơn, nhưng khi giao đấu hai gã vẫn nắm được tung tích bà ta. Còn Thạch Chi Hiền, kẻ làm cho Phật Đạo lưỡng môn đầu đầu bao nhiêu năm nay, lại có thể đột ngột xuất hiện rồi đột ngột biến đi khiến các gã không lần nào kịp trở tay.

Đột nhiên nghĩ đến Vân Soái không biết đang lành dữ thế nào, tâm tình Khấu, Từ càng trở nên trầm trọng, cảm giác sáng khoái lúc mới đến Lạc Dương chợt không cánh mà bay.

Đến lúc đó hai gã mới hiểu hết sự vĩ đại của Bích Tú Tâm, thân mẫu Thạch Thanh Tuyền. Bà đã tình nguyện hy sinh mấy chục năm tịnh tu, dùng lưới tình trói chặt tên ma đầu võ công cái thế khiến Bát Tử ẩn pháp của lão không thể đại thành, vì thế cũng không thể nhất thống Ma đạo. Nếu không có Bích Tú tâm, thiên hạ không biết đã xảy ra đại họa gì nữa!

Phục Khiên than thở: "Dương Hư Ngạn theo phe của Lý Kiến Thành và Lý Nguyên Cát, chúng tở Thạch Chi Hiền muốn thông qua hai người đó thực hiện một đại âm mưu. Triệu Đức Ngôn lại hợp tác với An Long kẻ luôn sùng bái Thạch Chi Hiền, chúng tở hai người này đều nghe lời lão. Như vậy thì người mà Thạch Chi Hiền muốn giết phải là Khả hãn chứ không phải Vân Soái, tại sao hãn lại đuổi theo Vân Soái mà bỏ qua Khả hãn?"

Khấu Trọng ngạc nhiên trợn mắt: "Người ngoài cuộc đúng là sáng suốt hơn, chúng ta chưa từng nghĩ đến chuyện này! Giết Vân Soái xong Thạch Chi Hiền vẫn thừa sức đuổi theo chúng ta, tại sao lão lại không làm vậy?"

Từ Tử Lăng bình thần: "Ta lại nghĩ người Thạch Chi Hiền muốn giết không phải Khả hãn mà là Lý Thế Dân. Theo tin tức nhận được, Lý Thế Dân trên đường từ Lạc Dương về Quan Trung đã thọ thương vì Tống Kim Cương phái cao thủ thần bí phục kích. Lúc đó ta đã cảm thấy kỳ quái, với thực lực của Lý Thế Dân và cao thủ Thiên Sách Phủ, phía Tống Kim Cương ai có đủ bản lĩnh đả thương hãn? Lúc đó ta còn nghĩ là họ Tống đích thân ra tay, bây giờ mới thấy chắc chắn là Thạch Chi Hiền chứ không phải ai khác!"

Khấu Trọng thở ra một hơi lạnh: "Thạch Chi Hiền rốt cuộc đã tái xuất giang hồ rồi!"

Phục Khiên nhìn nét mặt ba gã, ngạc nhiên: "Không lẽ lão còn lợi hại hơn cả Ninh Đạo Kỳ và Chúc Ngọc Nghiên?"

Khấu Trọng cười khố: "Có trời mới biết! Tuy nhiên hai mươi năm trước Phật môn Tứ đại thánh tăng đã ba lần liên thủ vây hãm, rốt cuộc lão đều an nhiên đào thoát."

Phục Khiên không biết Tứ đại thánh tăng là thần thánh phương nào, sau khi nghe Từ Tử Lăng giải thích mới càng thêm ảo não.

Bốn gã ngay cả rượu cũng không hứng uống nữa. Đột Lợi thở dài: “Ít nhất cũng suy ra Vân Soái có thể vẫn còn sống, cũng là một tin tốt rồi!”

Khấu Trọng lắc đầu: “Chưa chắc! Theo ta, Thạch Chi Hiền lúc đó không đối phó huynh là vì lão không sợ hết cơ hội, lại có ta và Tiểu Lăng ngăn cản. Còn giết Vân Soái đối với lão lại không khó khăn gì...”

Đoạn gã quay sang Từ Tử Lăng: “Người có cảm giác lúc đó Thạch Chi Hiền không toàn lực xuất thủ không?”

Từ Tử Lăng lắc đầu, cười khổ: “Ta không biết nếu lão toàn lực xuất thủ thì sẽ thế nào nên không thể trả lời người được, nhưng lúc đó rõ ràng ta cảm giác mục tiêu của lão là Vân Soái chứ không phải Đột Lợi, thật kỳ quái!”

Khấu Trọng không khỏi phải vò đầu bứt tai.

Nếu Thạch Chi Hiền hậu thuẫn cho Kiến Thành và Nguyên Cát, hẳn sẽ ra tay đối phó với Khấu, Từ, giúp Kiến Thành vượt qua Lý Thế Dân mà lập công với Lý Uyên. Còn nếu như ngầm câu kết với Triệu Đức Ngôn thì lão đương nhiên không thể tha cho Đột Lợi. Giết Đột Lợi, Thạch Chi Hiền còn thu được một tác dụng nữa là thanh thế của Lý Thế Dân sẽ suy giảm nghiêm trọng.

Ba gã lúc đó đều đã mệt mỏi, Thạch Chi Hiền nếu kiên trì đuổi theo, tối thiểu cũng có bảy tám phần cơ hội nhất chiến trừ tam địch. Thế nhưng lão lại để mặc cho cả ba tháo chạy, thật khiến người ta khó hiểu.

Khấu Trọng chợt nhớ khi nói chuyện với Lý Tịnh đã nghĩ ra một đáp án, thốt lên: “Nếu ta đoán không sai, Thạch Chi Hiền để chúng ta lại là vì Dương Công Bảo Khố, hy vọng nếu chúng ta đào được thì lão ta sẽ hưởng lợi!”

Ba người ngạc nhiên nhìn sững vào Khấu Trọng. Từ Tử Lăng là người tỉnh lại đầu tiên, vỗ đùi: “Đúng vậy! Lão muốn độc chiếm Tà đế Xá lợi để có đột phá trong võ công!”

Khấu Trọng ngăn người: “Ta không nhớ ra Tà đế Xá lợi, chỉ nghĩ đến truyền ngôn Hòa Thị Bích và Dương Công Bảo Khố, ai tìm được một trong hai thứ đó chính là chân mệnh Thiên tử, nên nếu Kiến Thành phỗng được Dương Công Bảo Khố trên tay chúng ta thì có thể làm Lý Thế Dân vĩnh viễn không ngóc đầu lên được. Thạch Chi Hiền chính là nghĩ đến điểm

này mới không xuống tay lúc đó, thậm chí ta đoán lão sẽ trợ giúp chúng ta vào Trường An đào Bảo khố nữa...”

Phục Khiên gật đầu tán thành: “Ta không biết Tà đế Xá lợi là gì, nhưng nếu có thể giúp cho một nhân vật như Thạch Chi Hiền có đột phá võ công thì đúng là bảo vật vô giá. Dù sao thì rốt cuộc cũng là Dương Công Bảo Khố, vấn đề là tại sao Thạch Chi Hiền lại giúp Lý Kiến Thành giành thiên hạ chứ?”

Từ Tử Lăng về suy tư: “Nguyên do chắc là cuộc đấu tranh mấy trăm năm nay giữa Ma môn Phật Đạo lưỡng môn, nếu không Thạch Chi Hiền đâu phải nhúng tay vào?”

Phục Khiên gật gù than thở: “Ba vị không giấu giếm, cho Vương tử ta biết những bí mật động trời này, thật vạn phần cảm kích!”

Khấu Trọng vỗ trán cười: “Ta không hề nghĩ sẽ giấu Vương tử những việc này, có lẽ vì đã sớm xem huynh là tri kỷ hảo hữu, cũng có lẽ do chúng ta có cùng một địch thủ. Bất quá nếu huynh muốn bán đứng chúng ta thì cũng vẫn chưa được giá để bán đâu!”

Đột Lợi mỉm cười: “Ta từng nghĩ qua, nếu Vương tử hợp tác với ta thì hai bên đều được lợi lớn, những mâu thuẫn từ trước tới nay đều có thể giải quyết cả!”

Từ Tử Lăng nhiệt tình xen vào: “Trực giác mách bảo ta Vương tử là một hào kiệt chân chính. Nếu sự thật không như vậy ta chỉ tự trách mình có mắt không trông mà thôi!”

Phục Khiên nâng ly cười lớn: “Phục Khiên kính ba vị một ly, uống xong ly này chúng ta sẽ là hảo huynh đệ!”

Ba gã cùng nhiệt liệt hưởng ứng, hào khí dâng cao, nỗi ưu tư sớm bay biến.

oOo

Đột Lợi dẫn mạnh chiếc ly đến vỡ tan thành từng mảnh, đoạn vỗ bàn đánh chát: “Ta quyết định không đi nữa!”

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng ngạc nhiên nhìn gã. Đột Lợi cúi người về phía trước, gần giọng: “Thạch Chi Hiền nhất định không để ta sống về được đến Hãn Đình, sao chúng ta không tương kế tựu kế, bày mưu giết quách lão đi?”

Ba gã đều là người thông minh, lập tức hiểu thâm ý của Đột Lợi.

Sau khi thương lượng chi tiết cụ thể, Khấu Trọng vươn vai: "Trời đẹp như vậy, có thứ gì hay ho để chơi đùa một chút không nhỉ?"

Từ Tử Lăng cười cười: "Người muốn gì cứ nói thẳng ra!"

Khấu Trọng hạ giọng: "Ta muốn lấy cái đầu trên cổ Vinh Phụng Tường, làm nhụt khí thế của Ma môn, đặc biệt là Âm Quý Phái."

Phục Khiên ngăn người: "Chẳng nhẽ Vinh Phụng Tường lại là người của Âm Quý Phái?"

Khấu Trọng giải thích sơ qua, đoạn phân tích: "Vinh Phụng Tường có thể kế vị ngôi Đại long đầu của Thượng Quan Long, nhất định vì trong Lạc Thủy bang có nhiều nghiệt yêu Âm Quý Phái tiềm phục, thi kế 'Đổi thang không đổi thuốc' mà đắc vị. Ma môn hiện tại chia thành hai hệ phái lớn, một phái trong tay Thạch Chi Hiền, phe kia chính là Âm Quý Phái của Chúc Ngọc Nghiên. Nếu chúng ta giết được Vinh Phụng Tường thì Vương Thế Sung có thể thừa cơ khống chế Lạc Thủy bang, tước đi một thế lực lớn của Chúc Ngọc Nghiên. Như thế chúng ta cũng trút được một mối hận, chà, mẹ kiếp!"

Phục Khiên tươi tỉnh: "Không biết các người may mắn hay Vinh Phụng Tường xui xẻo! Tối nay họ Vinh bày tiệc tại Thính Lưu Các của Mạn Thanh Viện, khách mời chính là..." Gã quay qua Đột Lợi: "Là Mạc Hạ Nhi đứng đầu sứ đoàn của Đột Quyết đó."

Khấu Trọng hăm hở: "Tiểu Lăng nghĩ sao?"

Từ Tử Lăng chậm rãi: "Bọn ta đến thanh lâu lần nào cũng chỉ để đánh nhau, có làm được gì khác đâu?"

Đáy mắt Phục Khiên hiện sát cơ, trầm giọng: "Trước hết phải tìm hiểu bố trí của yến hội. Chuyện đó hãy để ta, Khả hãn có ý kiến gì không?"

Đột Lợi nghiêm nghị: "Thích sát Vinh Phụng Tường thì không sao, có điều đừng liên lụy bọn người Mạc Hạ Nhi, nếu không ta sẽ khó ăn nói với hắn!"

Khấu Trọng dường như đã tính toán kỹ, gật đầu vẻ chắc chắn: "Khả hãn hãy yên tâm, mục tiêu chúng ta chỉ là một mình Vinh Phụng Tường thôi!"

Phục Khiên chợt đứng bật dậy, cười lớn: "Hay lắm! Hãy để ta làm chủ, mời ba vị đến Mạn Thanh Viện uống rượu nghe hát. Bỏ qua một đêm đẹp trời thế này thật là phí uống, ỷ ba vị thế nào?"

Đột Lợi nheo mắt, lập tức cùng tung hứng: "Vạn lần không thể! Hai tiểu tử này vạn khi thanh lâu rất xui xẻo, chắc chắn sẽ liên lụy hai chúng ta!"

Khấu, Từ chỉ còn nước nhìn nhau cười khổ.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>